

svage Pen ikke; dog bleve de lidt forligte med Hjemtjærpen, da vi møbte den regierende Tyrke (jeg har glemt hvad den unge Mand hedder) og hans smukke Gemalinde; især interesserede det dem at faa vel forriderne som Rubfen og Tjernerne havde heidt Liberi.

Saa snart vi vare komne til Høtellet, pakkede jeg ind og med Stam at tale om reise jeg affjed uden at tage Afsted med de smukke Damer.

Jeg vaagnede om Morgenen i Stadt Baden, et venligt og vakkert Høtel tæt ved Banegaarden og medens mit Hjerte frøbendes ved Tanken om, at jeg nu var Gjenstanden for mine varmeste Høfler saa nær, boede Diet med Henrykkelse paa den skønne Udsigt fra mit Vindue, hvor den sjælefulde skønne Banegaards lille Taarn med det høie Spir og den store Uhr-sive knejste over den sig lugtende Bane; Bjergene, smykkede hist og her med Landssteder og Skovpartier, omkrandsede Udsigten. Solen med sine milde Morgenstråler kastede et muntert Skjær over det Hele, medens Toget, der kom fra Kehl, lig en ildsprudende Slange snoede sig høitvoldende om Bjergets Fod.

Jeg gav mig paa Vandring, endnu medens det var saa smukt Veir, thi man fortalte mig, at Regnen lidt hindrer mange Tilreisende i at nyde den skønne Natur; jeg gik op ad den stejle sig steilere og steilere høinende Gade, hvor man virkelig maa forbauses over den Færdighed, saavel Rubfen som Høfler befædte i at faae de forskjellige Slags Kjøretøier op og ned ad slike stejle Skraaninger.

Følg med mig, velvillige Læser! Du, som før har vandret denne maleriske Bei, Du vil glæde Dig ved atter at besøge den, og Du, der ikke kjender denne underlige Plet paa Guds delige Klode, Du vil ikke fortryde Vandringen. See, jeg fører Dig op ad Gaden tilvenstre forbi flere venlige Privatboliger og elegante storartede Høteller, hvoriblandt Victorias især udmærker sig. Vi ville gaae forbi det saakaldte nye Slot, vi bemærte sjælløst af dets Udseende, der hverken er nyt eller moderne, men tværtimod meget gammel-dags, at det kun er i Modsatning til det gamle, hvis Ruiner rage frem høit oppe paa Bjergaasen, at det kaldes nyt. Det er paa Veien til det gamle, jeg fører Dig bag Slots-haven, hvor Du seer smaa, muntre Væser, lei Dig eet, jeg vil tilbagelægge Veien tilføds ved Din Side. Neppe er Du kommen ret til Sæde, før det lille raste Dyr begynder sin Opflugning, ledsaget af en Driver.

Ad en temmelig bred skovbegroet Bei gaaer det nu stejle opad og opad, hvorfor stanser Du Dyret? Er der en Udsigt, som fortryller Dig? Nei, Træerne der stette deres Lovværk om Dig paa begge Sider af Veien, lukke al Udsigt for Dig. Ha, nu gjætter jeg det, det er en fra Din Side ufrivillig Standsning! — Hvad er dog Grunden? — Na, det lille Dyr møder sin fra Bjergtet nedkommende ældre Kamerat, og nu vil den lille Støvsnakke partout have den Vedagade med sig; endli, jeg maa sætte mig op paa den, for at faae Dig op med mig. Atter opad, see Dig om til Venstre, hvor fortryllende at skue ned paa den smilende Natur, alt hviler saa roligt berne, besinnede af Solen, der gjenstråler fra Rhinens Bænde og fra Kirketaarnets Spir. Nu lukker Udsigten sig igjen, som vi komme længere frem.

Nu ere vi der! — Ja det er let at see, her er jo Holdes-pladsen, en stor, rund Plaine, hvor allerede enkelte Equipager staae i Træernes Skygge. Lad nu Væserne vende tilbage til Baden-Baden; vi blive her for det Første. En lille Om-dreining og Du staaer ved Slotsruinens Fod, hvor nogle Siddepladser ere anbragte under Træernes lette Løv, og hvor vi ogsaa faae Vie paa flere, som i Selskab sammen nyde Forfriskninger. Inde i Ruinen selv er fornedet en Restauration, som, her kan Du faae hvad Dit Hjerte lystet for at vederqvæge Dig efter den uvante Ribetour. Søren lærer, sige vi i Danmark og nu vil Du af Erfaring for Fremtiden sige til: Bjergtet lærer! See derinde i den lille løvrige Gaard, indeirklet af de ældgamle brunrøde Stene, vinker et Verd og en Bænk os; jeg tager et Glas kaldt bayersk El, hvor det fortruffer, og nu, Du er færdig med Din Kaffe, nu op i Ruinen; op ad Trapperne naaer Du til de forskjellige Afstæter, see dog ned, hvor dybt ligger ikke det høidige Baden ned — seer Du den smilende Rhindal? Naar Du kommer sverst op, skal Du faae Vie paa Speiers Taarne og Straßborgs Münster, thi idag er Luften klar. Drei ind der ved den anden Affats i den rummelige Høstloftsal, her have vist Ribdere og Ribderdamer traadt mangen lyslig Dands, nu er Loftet forsvundet og Himlen hvalver sig over det steenbelagte Gulv; der staaer en Bænk ligeoverfor den dybe Vandbeholder, hvor Epheu slinger sig i maleriske Guirlander, medens paa den modsatte Side høit oppe i den buede Vinduesfordubning en Wolskharpe sender sine melodiske og ved deres Censformighed melancholiske Loner ned til Dig. Bænken er optagen af nogle Damer, hvor kunde det ellers gjøre godt at hvile sig lidt paa denne Plet, der synes helliget til Sværmeriets Genius; men Du maa høiere op ad de stejle Trappetrin til den sverste Tinde. Her ombulges Du af den saa vidunderlig forfriskende Bjergluft, der gjør Legemet saa let og Andedrettet saa behageligt, medens Diet vederqvæges ved den opløstende Udsigt, hvor Rhinen, indesluttet af Høie og grønne Fletter, af Slove og venlige Bjer, især indtager den første Plads.

Vi stige ned og følge den Bei, der bag Ruinen sucer sig i Veiret til Porphyrklipperne. „Kom Dreng, og før os ad

den nærmeste Sti! Gaae foran i en Fart!“ — Han seer saa opvakt ud, Du kan ikke lade være at falde ham nærmere og indlede en Pasfar med ham, Du fortæller ham om Danmark, han har ikke hørt noget om et saadant Land, om „Kopenhagen“, det er for ham Hebraisk; Du spørger ham, hvad Forsjæl der er mellem en Protestant og en Katholik, han svarer efter et Dieblits Betænkning: „Du tilbeder ei Jomfru Maria, Guds Moder, som vi!“ — „Kan jeg da blive falgig?“ — En lidt længere Betænkningstid og han svarer: „Vor Herre seer vel mest hen til, om vi ere gudfrøgtige og gode Mennesker!“ Jeg er vis paa, Du kan ikke lade være, at trykke ham til Dit Hjerte, den herlige Gut, og give ham en rigelig Løn, for at han kan bringe den hjem til den fattige Moders Sparekasse. — Vi have seet Porphyrklippernes rødbrune Epidier og naae til Felsenbræde, en strøbelig Forbin-delse mellem to Klipper, der fører over den dybe skovgroede Afgrund; men Udsigten paa Punten ligeoverfor er saa deilig, at den løfter Dig over Broen — nu faa bliv der saalænge Du lystet, jeg vender tilbage til Baden.

Da jeg temmelig medtaget paa min Bei til Høtellet naaede det nye Slot, faae jeg et elegant Selskab af Herrer og Damer træde ud af Hovedbygningen og dreie hen mod Venstre. Hvo skilder min Overraskelse, da jeg blandt Damerne gjenkjendte Eierinden af den Handske, jeg var ved mit Hjerte; ja, jeg tog ikke fejl, det var mig, som om hendes mageløse Zine med forbauselse, men tillige med en Art Fors-trolighed, hvilede paa mig; og deri allerede faae jeg en Opfordring til at haste efter Selskabet, som Een efter Anden forsvandt i en dyb Kjalverbals. Jeg var saa heldig at kunne slutte mig til den Sidstnævnte; jeg havde ingen Anelse om hvorhen jeg gik, da en Fører stak mig et brændende Spede-lys i Haanden og nedad gif det i det Dunkle, medens den livlige Samtale, der for saa Dieblits siden førtes mellem de Forangaaende, forstummede. Jeg begreb nu, at vi vare ved Riuderne om Inquisitionen. Vi traadte ind i Torturkammeret, en hvalvet Klippehule, hvor man i Væggene seer Resten af Pinselsredskabene; her var ogsaa i en Niche det saakaldte „Jomfruthus“, et Helseapparat, et Billede af Jomfru Maria, der ved en Mechanisme myrbede den Ulykkelige, som var dømt til at kyske den hellige Dame, der krydsede ham i sine Arme, medens Gulvet pludseligen veg bort under hans Fødder, derpaa slap Figuren sit Offer, som da styrkede ned mellem Klipperne, indtil hans Lig sank i den dybt berneede flydende Strøms Bølger, som skyllede det bort til fjerne Egne.

Vi førtes ind i Forhørsalen, der var et meget rummeligt Kammer i Klippen, paa hvis ene Side en Bænk var udhugget til Sæde for de Anklagede, medens stirkantede Stene stode som de Pladser, Dommerne indtog; disse kom gjennem en underjordisk Gøngang ind fra Slottet og Tøren, der aabnedes for dem, var skjult saaledes, at intet Die kunde opdage dem. Overhovedet vare Tørene herneede kun Klippestykker, der bevægede sig paa lydløse Hængsler, og naar de vare tillukkede, hørte det til en af de flere Umuligheder her i Verden, at opdage Indgangen.

Tænk Dig et Fængsel af et Par Mens Diameter med Klippervæge trint om og naar Du seer i Veiret, da siner Du høit, høit over Dig en lille Nabning, hvorigjennem den blaa Himmel sender Lyset ned paa den uhykkelige Fange, der, uden at aue Grunden, var reved ud af sin lykkelige Familietræd, og faae sig indesluttet af disse stejle Klippervæge uden at kunne gjøre sig selv Rede for, hvorledes han var kommen didind — sandelig Du kan ikke forundre Dig over, at Affind greb den Ulykkelige og at han fik Lyft til at ende sit Liv ved at løbe Panden mod den klippebaarde Væg.

Det var disse Tanker, som svadte min Sjæl, medens jeg stod med forslagne Arme i den indreste dunkle Krog med mit udsulte Løv i Haanden; da jeg slog Dinene op, grebes jeg af Forfærdelse, thi jeg var ene, Tøren var sagte tillukket og hvor var den? Alt er dødsstille om mig, dog jeg fatter mig strax og giver mig til at raabe af alle Kræfter; jeg lytter, om Ingen kommer, tilfaldt ved mit Raab. — Nei! — Jeg gjen-tager Raabet; det gjentones oppe fra Klippen; men det er ogsaa det hele Svar, jeg faaer. — Jeg opgiver dette Haab, men Sjælen griber strax et andet: „De ville sagne Dig!“ — Hvo vil det? Ikke engang mine to tidligere Rejsekamerater havde jeg faaet Vie paa i det dybe Mørke, der omgav os; de vide vel ikke engang, at jeg var med dem herne. „Veiviseren!“ Han har pttet sine Trilsepænger i Lemmen og gaaer vel nu og driver i Sletsgaarden. „Varten!“ Han veed jo ikke engang, hvorhen jeg gif imorges. — „Nu vel, saa kommer der vel nogle andre Reisende, for at besøge disse Herlighe-der og saa kan Du udfræs af Dit Fængsel!“ Det lader jeg gjælde; nu vel, jeg vil vente taalmodig.

Hvad er Kløften? — Hvorledes! allerede Tre? — Saa kommer der vel ikke mange Reisende mere paa Slottet idag; jeg skal da blive her til imorgen — eller hvad om jeg først udfræs iovermorgen. Jeg bliver underlig tilnede; Sulten begynder at indfinde sig og en Tril Vand vilde være en ubetalelig Velgjerning for mig. Jeg kaster mig ned paa det steenhaarde Gulv og søger i Sønnen den Stykke, jeg ikke paa anden Maade kan finde. Det lykkes, jeg slumrer ind og sover fast. Da jeg atter staaer Dinene op, er det mørkt om mig, Regntraaber trænge ned til mig; jeg kan høre, hvorledes de falde paa Træernes Blade høit oppe over mig og en Ugle sender af og til sit afsvulgede Skrig ned til mig. Jeg skryster, Kulden gjennemidner mit hele Legeme; Sulten er bleven til

Hunger; jeg reiser mig og gaaer med hastige Skridt frem, glemmende, hvor tæt Klipperne omslutte mig, et Slag, vældigt og stærkt, rammer min Pande, saa jeg styrter bevidstløs om.

Hvorlænge har jeg ligget i denne Tilstand? Jeg veed det ikke; men saa meget blev jeg mig bevidst, da jeg kom til mig selv, at jeg maatte reise mig, dersom jeg ikke vilde drukne, thi den stejle stærkere og stærkere nedstrømmende Regn, som intet Afløb kunde faae, samlede sig til en lille Sø paa Steengulvet. Et graaligt Skær foroven viste mig, at Natten var forløben; jeg vederqvæger mig ved at se Vand i min hule Haand over mine tørre Læber. En ny Kæbelsstauke griber mig, hvad, dersom det bliver en uafbrudt Regn hele Dagen, da kommer Ingen for at besøge Hængslerne og Vandet herneede vil stejle mere og mere; mine Tanker forvirres, det forekommer mig, at jeg er fængslet af Inquisitionens Haandlangere, at jeg venter fra Time til Time, at de skulle hente mig til Torturen; jeg leer ad dens Pinsler, kunne de være større, end dem, jeg allerede lider i mit Indre? Fæberkulden bringer mine Tænder til at flaae sammen i ustandselig Fart; mit hele Legeme rystes, medens Vandet skulper om mine Fødder, hvergang de valde under mig. Jeg trækker mit Ubr frem, det viser Tolo, men er gaaet istaa; dog jeg vil trække det op for idetmindste at talle Timerne; men min Haand ryster i den Grad, at jeg ikke er istand til at udføre mit Forsæt; det er den sidste Kraftanstængelse; jeg falder sammen under Vægten af min Lidelse; mine Zine lukke sig uvilkaarligt, og støttet op til den ene Side af Hulen, føler jeg lidt efter lidt, at Bevidstheden forlader mig. —

Da den atter vender tilbage, ligger jeg i mit Høtelbærelse; en forfærdelig Vandage omgiver min Pande, en pørtentlig Herre holder sine hvide ringsmykkede Fingre paa min Puls, og da han seer mine Zine aabnede og vendte mod hans lille, magre Figur, udbryder han med en Seirherres hele triumferende Tone:

„Han er frelst!“

Den venlige Høteleier kan ikke svare Andet end med en idelig Gjentagelse af de to Ord: „Mein Gott! Mein Gott!“ men den Glæde, der stråler ud af hans Zine, giver Commentaren til hans Udbrud.

Jeg vilde tale, men kunde ikke; jeg vilde spørge, men formaaede det ikke, og selv om jeg havde været istand bertil, vilde den lille Doctor have forbudt mig det, det mærkede jeg kun altfor tydeligt af den magre Haand, han lagde over mine Læber. Først da han havde forladt os, forbarmede Varten sig over mig og besvarede de Spørgsmaal, han kunde aue, laae mig paa Sinde.

„Dagen efter at De, høie Herr Justitsraad! havde sneget Dem bort fra os, vilde en Engländer, som skulde reise, partout besøge Slottet om Eftermiddagen Kløften Fire, skjont det fflsregne, og det var Deres Nedning, thi ellers var De omkommen; da Veiviseren lukkede Tøren op til det runde Fængsel, faldt De lige ud i hans Favn. Hans Angst og Forfærdelse var ubeskrivelig, men den koldblodige Engländer tog Dem paa sine Arme og bar Dem op paa Slottet; der efterfaae man Deres Brevstæfte, sandt Brev med Deres Navn, faae efter i Rejselisten og udsandt, at De boede her. De blev fjort hid, men „mein Gott!“ hvor faae De ud, et Saar i Panden havde farvet Deres Ansigt heelt blodrødt; en voldsom Feber rasede i Deres Legeme og under den har De talt saa besværligt om „en Handske og to Zine“, hvad disse Ord betydte i Deres Sprog, veed jeg ikke, men jeg glemmer dem aldrig, saa længe jeg lever, thi de kom atter og atter for i Deres Phantasier. Ja, ja, jeg veed nok, De vil vide, hvorlænge det er siden, nu er det paa treble Uge! Na, na! lad nu det ikke fortrolige Dem; det kunde have været længere endnu, sagde Doctoren.“

Han tykede nu noget Medicin i mig, den maa have indeholdt Opium, thi jeg faldt strax i Søvn.

Fire Uger gif hen, før jeg var saa vel, at jeg som helbredet kunde udsættes af den omhyggelige Doctors Sygebog, og jeg benyttede mig af min Frihed til at gjøre en Udflugt til Cappel, i hvis Giesgiversted „Dren“ de To havde haft Bolig, men de vare allerede bortreiste for fjorten Dage siden mod Norden. Dette gjorde Udsagnet paa min Rejseplan, jeg vilde tilbage og med første Leilighed gjøre et Besøg i Sverigs Hovedstad.

Atter sad jeg i min hyggelige Dagligstue, det var en af de delige Dage i Slutningen af September og en frisk, mild Luftning trangte sig ind til mig gjennem det aabnede Vindue, den legede med de duftende Ringe, min Fide udseubte i graablaa Damp, medens min Eftermiddagskaffe var bleven halv kold. Jeg læste en Artikel i den nys ankomne „Berlinger“, der interesserede mig, da Tjeneren traadte ind og meldte en Herre; men han fik neppe Tid til at tale ud, før Conrad, min Skolekammerat, kom farende ind, faldt mig om Halsen og udbød i en Strøm Talsgjeller, der aldrig syntes at skulle faae Ende.

„Men er Du gal, Conrad? Hvad gaaer der af Dig, Menneske!“

„Det ligner Dig altsede! Du vil ikke vedgaae, at jeg har Din Afbesaling at talke for den Besørgning, jeg har faaet.“

„Er Du bleven besværet?“ udkrød jeg i virkelig Forbauselse, thi jeg havde, sandt at sige, ikke tænkt paa Meinesstet, siden vi silttes ad paa Jeanbaunen.